

Místo nějakého svého dopisu nebo kázání o bdělosti, kterou požaduje Pán Ježíš v dnešním úryvku evangelia, bych Vám rád nabídl myšlenky z traktátu „O smrtelnosti“ od svatého Cypriána, biskupa a mučedníka:

- Četlo se to v pátek v breviáři.
- Cyprián je zmíněn v římském kánonu, tak kéž je nám bližší.
- Cyprián byl biskupem v africkém Kartágu, byl s'at 14. 9. 258.
- Tento spis napsal v době pandemie (!), která se rozšířila z Etiopie v roce 250 a trvala si 20 let, zemřeli na ni i dva císaři. Protože Cyprián popisuje i příznaky, bývá nazývána „cypriánský mor“.
- Povzbuzuje křesťany, aby se nedivili těžkostem a nebáli se smrti.
- V našem úryvku vysvětluje, že přílišný strach ze smrti protiřečí druhé a třetí prosbě modlitby Otčenáš.

Máme mít na paměti, že nemáme jednat podle své vlastní vůle, ale podle vůle Boží, tak jak nám Pán přikázal denně se modlit. V naprostém rozporu s tím, ano, přímo zvrácené je, když napřed prosíme, aby se stala Boží vůle, a pak, když nás Bůh volá a odvádí z tohoto světa, příkazu jeho vůle vůbec nechceme poslechnout! Tvrdohlavě odporujeme a vzpíráme se a necháme se vléci před tvář Páně jako vzpurní otroci, s nářkem a smutkem, a odcházíme odsud jen proto, že musíme, a ne ze svobodné poslušnosti. A přitom chceme být od něho poctěni nebeskou odměnou, i když k němu přicházíme neradi.

Proč se tedy modlíme a prosíme, aby přišlo nebeské království, máme-li raději pozemskou porobu? Proč se znovu a znovu modlíme a žádáme, aby Bůh uspíšil příchod svého království, jestliže mnohem víc toužíme a usilovněji si přejeme otročit tady na zemi d'áblu, než vládnout s Kristem? (...)

Když svět křesťana nenávidí, proč máš rád toho, kdo tě nenávidí, a nejdeš raději za Kristem, který tě vykoupil a miluje tě? (...)

Milovaní bratři, buďme spíše ochotni ke všemu, co chce Bůh – s čistou myslí, v pevné víře a se statečným odhodláním.

Beze strachu ze smrti myslíme na budoucí nesmrtelnost. Tím ukažme, že opravdu jsme to, čemu věříme.

Milovaní bratři, je třeba mít na zřeteli a častěji uvažovat o tom, že jsme se zřekli světa a jen v něm dočasně přebýváme jako hosté a poutníci. S radostí vítejme den, který každému z nás poskytne (pravý) domov a který nás odsud vysvobodí, vyprostí nás z nástrah světa a znovu uvede do ráje a dá království. Kdo, když prodlévá v cizině, by nespěchal zpět do vlasti? Kdo, když chce rychle plout ke svým drahým, by si zvláště toužebně nepřál příznivý vítr, aby je mohl co nejdříve obejmout?

My za svou vlast považujeme ráj; a (starozákonní) patriarchy jsme začali považovat za své předky. Proč tedy nespěcháme, abychom mohli svou vlast spatřit a své předky pozdravit? Tam nás očekává mnoho našich drahých, touží po nás početný a velký zástup našich rodičů, bratří, dětí, kteří se už nemusejí starat o svou spásu, mají však dosud starost o spásu naši. Podívat se jim do očí, obejmout se s nimi – jak velká radost (to bude) pro ně i pro nás! Jaké blaho (bude shledat se) tam v nebeském království, kde už nestraší žádná smrt! Jaké je to svrchované a trvalé štěstí žít věčně! (...)

Ať Bůh vidí, jaké je naše smýšlení,
ať Kristus vidí naše odhodlání a víru,
neboť vznešenějšími dary své lásky¹ odmění ty,
kdo po něm budou více toužit.

Všechna tato Cypriánova slova bych shrnul do dvou sloves. Jde o to:

- věřit (Kristu)
- a toužit být s ním.

¹ Podle jiné verze textu ['claritatis' místo 'caritatis']: „odměnu slávy“.